

Buutzén: Mine Herrer! Jeg troer at have givet saa store Beviser paa god Villie til ikke at opholde Tiden (Ratter), eller uden Nødvendighed at forlange Discussionen, at jeg troer at kunne vente deres Overbærenhed, naar jeg idag, trods den store Forlangelse, den allerede har modtaget, seer mig i den Nødvendighed, endnu i nogle Dieblikke at maatte opholde dem. Jeg skal forklare, hvori denne Nødvendighed bestaaer; det er nemlig mig, som i Comiteen for Regulativets Affattelse har gjort Forslag til Paragraphen, saaledes som den i Udkastet er affattet, og det har hændet sig saaledes, at da Flere af Comiteens Medlemmer og navnlig den ærede Ordfører, dissenterede fra Majoriteten af Comiteen, saa har Comiteens Majoritets Forslag til Paragraphens Affattelse saa godt som staaet urepræsenteret i denne Forsamling. Der er ingen, som har udhævet for Forsamlingen de som mig synes meget simple og indlysende Motiver, som tale for at gaae ind paa denne Affattelse. Det Spørgsmaal, som blev reist i Comiteen og som allerede paa den grundlovgivende Rigsdag var blevet omtalt imellem Enkelte, var, hvorledes Fremgangsmaaden skulde være, naar der opstod Spørgsmaal om Anvendelse enten af den offentlige eller den hemmelige Stemmemaade, idet den hemmelige Afstemningsmaade var begjært af det dertil bestemte Antal Medlemmer og den offentlige af et andet bestemt Antal. Det forekommer nu at være saa klart som Dagen, at al logisk Nødvendighed byder, at et saadant Tilfælde maatte afgjøres paa samme Maade som alle andre Spørgsmaal, som kunne komme for i Forsamlingen, nemlig ved dens Majoritets Bestemmelse. Jeg foreslog derfor, at en udtrykkelig Bestemmelse herom skulde indføres, hvis man ansaae det for nødvendigt, og derpaa gik Comiteens Majoritet ind. Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa de tildeels meget pathetiske Foredrag over Styrke og Svaghed, som ere holdte om denne Sag; jeg troer ikke, at Spørgsmaalet har mere med Styrke og Svaghed at bestille, end mange andre Spørgsmaal kunne have det, og jeg troer for mit Vedkommende, at kan det end ikke negtes, at der gives dem,

som ove Godt i Løndom, saa at deres venstre Haand ikke veed, hvad den høire gjør, saa vil dog Enhver, som har blot mindste Erfaring og noget Kjendskab til Folk, saaledes som de ere, indrømme, hvad der ogsaa i Grundsætningerne er statueret i Grundlaget for vore Forhandlinger, at Hemmeligheden langt oftere bruges som Skalkeskjul for at ove hvad der ikke er Godt, end for at ove hvad der er Godt, og at Offentligheden er det, som styrker Manden, og det som bidrager til, at han vedkjender sig sin Samvittighed og sin Overbeviisning, det som han kan være bekjendt med andre Ord, og at altsaa, naar der er Spørgsmaal om at give en Regel om at foretrække i det Hele enten Offentligheden eller Hemmeligheden, saa maa jeg sige, jeg troede ikke, at Spørgsmaalet noget Dieblik i denne Forsamling kunde være tvivlsomt. Et andet Spørgsmaal er det, hvorledes det vil stille sig dersom Spørgsmaalet om Offentlighed og Hemmelighed blev stillet, i det enkelte Tilfælde, hvor Hensyn kunde gjøre sig gjældende. Der kan det være, at selve Majoriteten finder sig besværet ved den hemmelige Afstemning, eller at selve Majoriteten i Forsamlingen troer at skylde Minoriteten det delicate Hensyn at tilslade den, for en enkelt Gang at skjule sin Stemme. Det er den berettiget til og ved at vedtage en saadan Bestemmelse skeer i alt Fald ingen Skade, da Majoriteten altid har det Middel i sin Haand at gjøre det hele Møde, altsaa ogsaa den hele Afstemning til hemmelig. Men, mine Herrer! her er Spørgsmaal om noget ganske Andet. Jeg troede, at det var Forsamlingens Princip, at Offentlighed i Reglen var at foretrække, og Hemmelighed i alt Fald kun som Undtagelse, og forudsatte, at selve Majoriteten indrømmede denne Berettigelse i det enkelte Tilfælde; men her er Spørgsmaal om at etablere en Regel og vel at mærke en bindende Regel, der kunde vedtages ikke af Majoriteten men af Minoriteten (Hør!). De Herrer, som tale for den hemmelige Afstemning, drive deres delicate Hensyn til den præsumtive svage Minoritet saa vidt, at, idet de antage, at den i det Mindste i sin egen Subildning kraftige Majoritet ikke skal tyrannisere den svage Minoritet, saa indrømme de Minorite-